Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		*Ἐξωτερικοῦ :*	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος — *Ἐν Ἀθήναις, 27 Αὐγούστου 1911* — *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 39*

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ἡ θέσις τῶν τριῶν ἀκουσίων ἀεροπόρων, Νικόλα Καρακᾶ, Χάρυ Τζῆφορκ καὶ Κύρου Κοῦντ, γίνεται ὁλονὲν τραγικωτέρα. Τὸ ἀεροπλοιον των πετᾷ ἀκυβέρνητον. Ὑποφέρουν φρικτὰ ἀπὸ πείναν καὶ ἀπὸ δίψαν. Δὲν τολμοῦν νὰ σταματήσουν τὴν μηχανήν, τὴν κινουμένην δι' ὑγροποιημένου ἀέρος, ἀπὸ φόβον καταστρεπτικῆς ἐκρήξεως. Καὶ περιμένουν νὰ σταματήσῃ μόνη της, διὰ νὰ δοκιμάσουν νὰ καταβοῦν. Ἀλλ' ἔξαφνα, τὰ κάτωθέν των σύννεφα διαλύονται καὶ βλέπουν ὅτι εὑρίσκονται εἰς τὸν ὠκεανόν. Μὲ τὴν ἰλιγγιώδη του ταχύτητα, ἐντὸς δεκαοκτὼ ὡρῶν, τὸ ἀεροπλοιον ἀπὸ τὸ Σικάγον ἔφθασεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ ἐξώρμησεν πρὸς τὸν Ἀτλαντικόν. Τώρα ; Ἀλλοίμονον ἂν σταματήσῃ ἡ μηχανή ! Δὲν ἔχουν ἄλλην ἐλπίδα, παρὰ νὰ συναντήσουν κανὲν πλοῖον καὶ τότε, μυρσκινδυνεύοντες τὰ πάντα, νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν κατάβασιν. Πρὸς τοῦτο ἐπιβλέπουν σύγχρονως τὴν μηχανὴν καὶ τὴν θάλασσαν.

Ἀλλὰ τὰ μαρτύρια τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης γίνονται ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν φρικτότερα. Δὲν ἔχουν τίποτε, ἀπολύτως τίποτε νὰ βάλουν εἰς τὸ στόμα των. Οὔτε ψιχίον ἄρτου, οὔτε σταγόνα νεροῦ ! . .

Εὐτυχῶς, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ὁ καύσων ἐλαττοῦται, ὁ ἀὴρ γίνεται δροσερώτερος καὶ περὶ τὴν ἑβδόμην — ὦ, χαρά ! — μία λεπτὴ βροχοῦλα πίπτει γύρω των καὶ διαρκεῖ ὀλίγα λεπτά.

Ἀλλὰ τὰ ὀλίγα αὐτὰ λεπτὰ τῆς βροχῆς τοὺς ἀρκοῦν διὰ νὰ προμηθευθοῦν ὀλίγον νερόν. Χάρις εἰς τὸ ὕφασμα τῆς τέντας, κατορθώνουν τῷ ὄντι νὰ πιάσουν δύο-τρεῖς λίτρας. . . Τὸ βρόχινον αὐτὸ νερὸν εἶνε ὑπόθερμον χλιαρόν. Καὶ ὅμως τοὺς ἀνακουφίζει πολύ.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην των ἀπελπισίαν, ἡ σελήνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίζοντο διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐπισκόπησιν τοῦ ὠκεανοῦ, μένει κρυμμένη ὀπίσω ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα μαῦρα.

Κάτωθέν των, τὸ ἴδιον βαθὺ σκότος βασιλεύει.

Ἀπελπίζονται, θυμώνουν, βλασφημοῦν, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτὰ τίποτε δὲν κάμνουν.

Καὶ ὅλη ἡ νύκτα περνᾷ ἔτσι, μὲ βραχύτατα διαλείμματα σεληνόφωτος, τὰ ὁποῖα δὲν τοὺς δείχνουν τὸ παραμικρόν.

Περὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωΐας, ὁ Νικόλας Καρακᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβει τελευταῖος τὴν φύλαξιν τῆς μηχανῆς, ἀφυπνίζεται ἀποτόμως καὶ βλέπει ὅτι εἶχε κοιμηθῆ καὶ ὅτι ὁ ὕπνος του εἶχε διαρκέσῃ δύο σχεδὸν ὥρας. Μεγάλη καλοτυχία, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποῦ δὲν συνέβη ἐν τῷ μεταξὺ τίποτε...

Ἀμέσως ἀναρριχᾶται εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ἐξηπλωμένοι ὁ εἷς παρὰ τὸν ἄλλον, ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ μηχανικὸς τὸν κυττάζουν μὲ ὀλάνοικτα μάτια χωρὶς νὰ κάμνουν τὸ ἐλάχιστον κίνημα (*).

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἐννοεῖ ὅτι ἤργησαν νὰ διαφορῶν δι' ὅλα.

Ἐν τούτοις κάμνουν ἄσχημα! Ἐὰν μείνουν ἔτσι ἀκίνητοι, τυλιγμένοι μὲ τὰ κλινοσκεπάσματα, ποῖος θὰ ἐπιβλέπῃ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν μηχανήν ;

Δὲν ἔχει ὅμως τὸ θάρρος νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ κιγκλίδωμα.

Ἀπὸ ἐκεῖ βλέπει, ὅτι πᾶσα ἐπαγρύπνησις θὰ ἦτο ἀνωφελής.

Πυκνότατη συμπαγὴς ὁμίχλη ἐκτείνεται μεταξὺ τοῦ ἀεροπλοίου καὶ τῆς θαλάσσης. Τίποτε δὲν φαίνεται. Ὁλόκληρος ὁ στόλος νὰ ἐπερνοῦ-

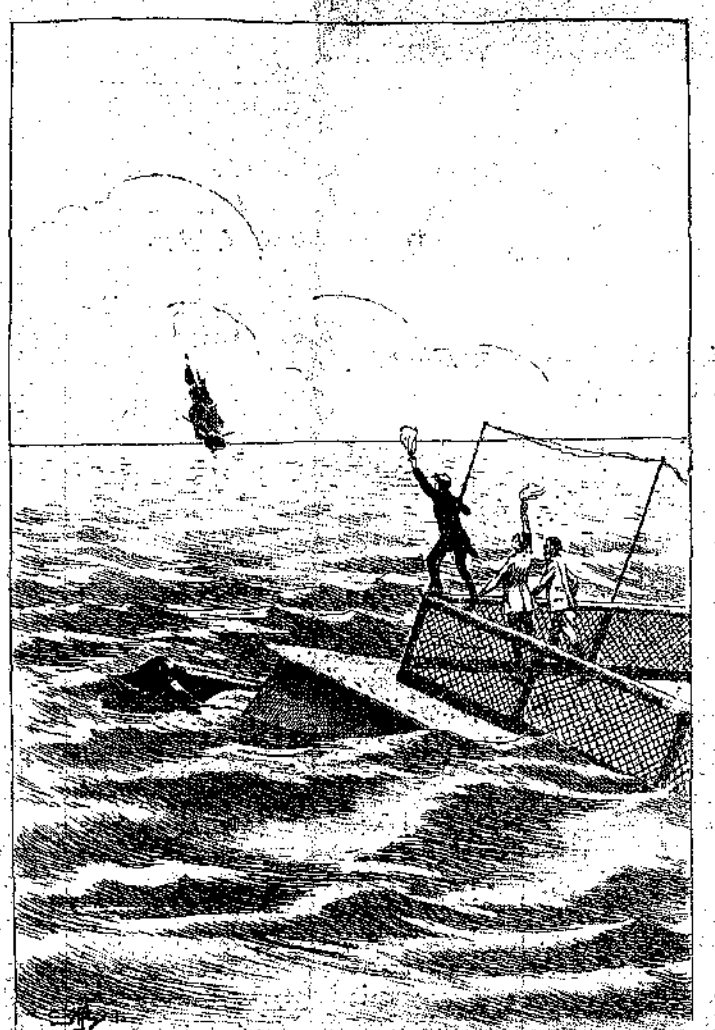

«Ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν...»

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 302.

σαι ἀπὸ κάτω, δὲν θὰ ἔβλεπαν τώρα οὔτε ἕνα ἱστόν. Ἐν τούτοις ὁ Νικόλας Καρακᾶς παρατηρεῖ, ὅτι ἡ θερμοκρασία δὲν εἶνε ἡ ἰδία τῆς προτεραίας.

Σήμερον κάμνει σχεδὸν ψῦχος καὶ, διὰ νὰ προφυλαχθῇ, μίαν ὥραν ἀφοῦ ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀναγκάζεται νὰ κατέλθῃ πάλιν εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου εὐτυχῶς ὑπάρχει ἀκόμη μία κουβέρτα.

Ἀνέρχεται πάλιν καὶ ἐξαπλώνεται πλησίον τῶν συντρόφων του.

Πλὴν νὰ σκεπασθῇ μὲ τὴν κουβέρταν, τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ καταβῇ διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν μηχανήν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἀρνοῦνται διὰ νεύματος.

Χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ, ὁ Ἕλλην σκεπάζεται καὶ μένει ἐκεῖ ἐξηπλωμένος, μὲ ἀνοικτὰ μάτια, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι.

Πραγματικῶς, τί πρὸς μέλει τώρα ἂν θὰ σταματήσῃ ἡ μηχανή; Πάντα θὰ ἔχουν καιρὸν νὰ τὸ μάθουν...

Ἡ μηχανὴ ἐσταμάτησε!

Ἡ ἡμέρα παρέρχεται βραδεῖα, ἐπίπονος, φρικώδης.

Τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὴν πέμπτην, ὁ Νικόλας Καρακᾶς κάμνει νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ξαναπίπτει ζαλισμένος.

Πλησίον του, ὁ πλοίαρχος ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ μόνος του, νὰ προφέρῃ φράσεις ἀσυναρτήτους.

Τὴν ὀγδόην, ὁ Ἕλλην ἀκούει τὸν μηχανικὸν βρυχώμενον ὑποκώφως. Ὅπως καὶ ὁ πλοίαρχος, ἤρχισε νὰ παραμιλῇ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἰατροῦ Οὐΐξων αἰσθάνεται ἐπίσης νὰ τὸν κυριεύῃ ἡ παραφροσύνη. Τὸ κρανίον του τοῦ φαίνεται τώρα κενὸν ἐντελῶς.

Τριγύρω των γίνεται πάλιν σκότος.

Ἐξηντλημένοι, παραληροῦντες, μένουν ἐκεῖ ἐξηπλωμένοι καὶ οἱ τρεῖς. Μισοκοιμοῦνται.

Πόσην ὥραν ἔμειναν οὕτω;

Κανεὶς δὲν θὰ ἤξευρε νὰ ἀπαντήσῃ.

Δὲν ἔχουν πλέον συναίσθησιν τοῦ παρερχομένου καιροῦ.

Ἀλλ' ἐξαφνα, μὲ τὸ ἴδιον ἀπότομον κίνημα, ἀνορθοῦνται καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἀνακραυγάζουν.

Ἡ αὐτὴ φράσις ἐξέρχεται καὶ ἀπὸ τὰ τρία στόματα:

— Ἡ μηχανὴ ἐσταμάτησε!

Πραγματικῶς.

Ὁ ἦχος τῆς ἕλικος, οἱ κανονικοὶ κρότοι τῶν ἐμβόλων, δὲν ἀκούονται πλέον.

Ἡ μηχανὴ τοῦ ἀεροπλοίου ἐξαντληθεῖσα, ἔπαυσε νὰ κινῆται.

Κυττάζονται ἔντρομοι. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως:

— Ἀ! ξεφωνίζει ὁ Κῦρος Κούντ· πέφτουμε! πέφτουμε!

Δὲν ἀπατᾶται.

Ἡ συσκευή, ἡ ὁποία πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ἀεροπλέουσα, ἀρχίζει τὴν πτῶσίν της.

Αἱ δύο πτέρυγες, αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτιζαν ἀλλεξίπτωτον, ὠρθώθησαν κάθετοι καὶ διαμιᾶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὴν Ζμίχλην.

Πίπτουν!

Ὁ κινητὴς τοῦ Ἀβραὰμ Οὐΐξων εἰργάσθη ἀδιακόπως ἐξήντα σχεδὸν ὥρας, καὶ εἶχε σταματήσει ἀποτόμως ἐλλείψει ὑγροῦ ἀέρος.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐξήντα αὐτῶν ὡρῶν, οἱ ταξειδιῶται διήνυσαν ἀναερίως πλέον τῶν ἑξ χιλιάδων ἑπτακοσίων χιλιομέτρων.

Ποῦ εὑρίσκονται τώρα; Ποῦ θὰ πέσουν; Εἰς θάλασσαν; εἰς ξηράν;

Κανεὶς δὲν εἰξεύρει. Χθὲς εἶχον κάτωθέν των τὸν ὠκεανόν. Ἀλλὰ μὲ τὴν μεγάλην ἐκείνην ταχύτητα τρέχον καὶ παρασυρόμενον ἀπὸ κανὲν ἰδιότροπον ρεῦμα ἀέρος, τὸ ἀεροπλοιον δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἤπειρον;

Ἡ ὁμίχλη, πυκνὴ πάντοτε, ἐκτείνεται ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ διακρίνουν τίποτε.

Καὶ πίπτουν.

Κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους. ἡ ταχύτης τῆς πτώσεώς των αὐξάνει ἀπὸ δευτερολέπτου εἰς δευτερόλεπτον.

Ἀλλ' εἴτε εἰς ξηρὰν πρόκειται νὰ πέσουν, εἴτε εἰς θάλασσαν, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε σχεδὸν τὸ ἴδιον. Θὰ συντριφθοῦν ἢ θὰ πνιγοῦν. Δηλαδὴ θάνατος!

Ἐκτὸς ἐὰν κατωρθώσουν νὰ παρεμποδίσουν κάπως τὴν ἰλιγγιώδη ἐκείνην πτῶσιν.

Ἡ σκέψις αὕτη διασχίζει τὸν νοῦν τῶν τριῶν ἀνδρῶν μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ κινήματος ὁρμοῦν εἰς τὴν κλίμακα καὶ πηδοῦν μᾶλλον ἢ κατέρχονται εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν.

Διευθύνονται πρὸς τοὺς μοχλούς, τοὺς ἁρπάζουν καὶ τοὺς κινοῦν εἰς τὴν τύχην.

Ἀλλὰ τίποτε.

Αἰσθάνονται ὅτι πίπτουν καὶ ὅτι ἡ ταχύτης τῆς πτώσεώς των αὐξάνει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Ἐξαφνα ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἐνθυμεῖται τὸν θαλαμίσκον ἐκεῖνον τῆς πρύμνης, ὅπου εἶχεν ἰδῇ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον χειροκίνητον τροχόν, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς τῷ ἐφάνη ὡς ἀνήκων εἰς τὸ πηδάλιον.

Ἐντὸς ἑνὸς δευτερολέπτου εὑρέθη εἰς εἰς τὸν θαλαμίσκον.

Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἁρπάζει τὰς λαβὰς τοῦ τροχοῦ καὶ τὸν στρέφει ἀποτόμως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιᾷ.

Ἠκούσθη τότε ἕνας κρότος ξηρός.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

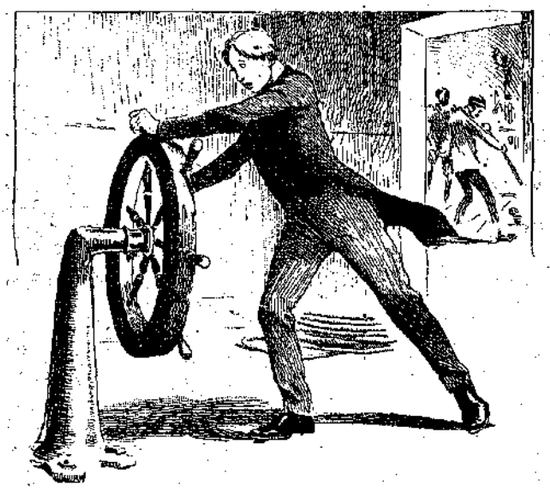

«Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἁρπάζει τὰς λαβὰς τοῦ τροχοῦ...»

(Σελ. 310, στ. γ'.)

ΕΞΟΧΑΙ

— 7 —

Κι' ἕνα χωριὸ μικρούλι, ἡ Βάρη,
κοντὰ 'ς τὴ θάλασσα κι' αὐτό,
τί χάρι, ἀλήθεια, ἔχει τί χάρι,
τί χωριουδάκι ζηλευτό!

Χίλια πουλιὰ τὸ τριγυρίζουν
χίλια πουλιά, λογῆῶν πουλιά
πετοῦν ζευγάρια ἐκεῖ καὶ κτίζουν
'ς τὰ μύρια δένδρα του φωλιά.

— 8 —

Καὶ τὰ Πατήσια ἀνθοὺς γεμᾶτα
μέσ' 'ς τὰ περβόλια τὰ πολλὰ
πολύχρωμα ἄνθη μυροῦδᾶτα
σὲ σπίτια ὀλόγυρα ψηλά.

Ὤ! τί τριαντάφυλλα εἶν' ἐκεῖνα
μὲ φύλλα ὀλάνοικτα ἑκατὸ
κοντὰ σὲ γιασεμιὰ καὶ κρῖνα
ποῦ 'ς τὰ περβόλια αὐτὰ κυττῶ!

Ἀπ' ἄνθη εὐωδιαστὰ πλημμύρα
'ς τὰ ἀμέτρητα περβόλια ἐδῶ
κι' ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα ποῦ πῆρα
ἕνα σ' τὸ δρόμο μου μαδῶ...

Καὶ χάμω ἀκόμη τ' ἄνθη στρώνω
κι' ὅσοι μέσ' τ' ἄνθη περπατοῦν,
δὲν βλέπουν ἄνθη ἀκόμα μόνο,
κι' ἄνθη 'ς τὴ διάβα των πατοῦν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΓΑΛΛΟΜΑΘΗΣ ΛΟΥΣΤΡΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤ' αὐτὰς ὁμιλοῦν ἐδῶ πολὺ δι' ἕνα μικρὸν λοῦστρον, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψε μία ἐφημερίς. Ὀνομάζεται Ἠλίας καὶ ξεύρει... γαλλικά. Δὲν διαβάζει μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁμιλεῖ. Ἔχει δὲ ἀρκετὰ καλὴν προφοράν, καὶ αἱ φράσεις ποῦ σχηματίζει εὐχερῶς, δὲν ἐνθυμίζουν τόσον πολὺ τὰς φράσεις τοῦ Ὀλλενδόρφου.

Δὲν εἶνε περίεργον αὐτό; Μικρὸς λοῦστρος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ ξεύρῃ γαλλικά;... Θὰ πῆτε: ἂν ἔτυχε ποτὲ νὰ ὑπηρετήσῃ σὲ γαλλικὸ σπίτι, ἢ νὰ ξενιτευθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν; ἢ νὰ ἔχῃ πατέρα Γάλλον; ἢ μητέρα Γαλλίδα;... Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμνωμε καὶ 'μεῖς σὰν τὸν Παπᾶ-Τρέχα τοῦ Κοραῆ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἤκουσε κάποτε νὰ συνομιλοῦν κάτι Ἐγγλεζόπουλα, εἶπεν ἔκπληκτος:

— Τὰ διαβολάκια! τόσο μικρὰ καὶ νὰ ξέρουν ἀγγλικά;!...

Ἀλλ' ὄχι. Ὁ μικρὸς Ἠλίας οὔτε μ ι γ ὰ ς εἶνε, οὔτε εἰς τὴν Γαλλίαν ἔζησεν, οὔτε εἰς γαλλικὸν σπίτι ὑπηρέτησε. Οὔτε κἂν εἰς γαλλικὸν Σχολεῖον ἐφοίτησε. Ρωμιὸς καὶ μαθητὴς τῆς Σχολῆς τοῦ «Παρνασσοῦ», τὰ γαλλικὰ αὐτὰ τὰ ἔμαθε μόνος του. Ἠσθάνθη, φαίνεται, κάποιαν κλίσιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ κοπιάσῃ. Εἰς τὴν καμαρούλαν του, εἰς τὸν δρόμον, δὲν ἄφινε ποτὲ τὸ βιβλίον. Ὅποτε δὲν εἶχεν ἐργασίαν, ἐδιάβαζε γαλλικά. Καὶ μίαν ἡμέραν εἶδεν, ὅτι ἔγεινε ξεφτέρι! Τώρα οἱ γαλλομαθεῖς πελάται του ἐκπλήττονται νὰ τὸν ἀκούουν νὰ ὁμιλῇ τὴν ξένην γλῶσσαν φαρσί. Καὶ ὁ μικρὸς Ἠλίας, ἐνῷ γυαλίζει παπούτσια, κάμνει συγχρόνως καὶ... τὴν πρακτικήν του. Δὲν εἶνε λοιπὸν φαινόμενον ὁ μικρὸς αὐτοδίδακτος; Καὶ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν θαυμάσῃ, χωρὶς νὰ γίνῃ... Παπα-Τρέχας;

Θὰ πῆτε πάλιν: Καὶ τί χρειάζονται τὰ γαλλικὰ 'ς ἕνα λοῦστρο; Καὶ ὅμως, καμμιὰ γνῶσις δὲν εἶνε περιττὴ εἰς κανένα. Διὰ τὰ γαλλικά του, ὁ μικρὸς λοῦστρος προτιμᾶται καὶ ἀποκτᾷ ὁλονὲν μίαν ἐκλεκτὴν καὶ πολυάριθμον πελατείαν. Τὸ ἔχετε μικρὸν αὐτὸ εἰς τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῆς ζωῆς; Ἔπειτα ὁ Ἠλίας, ἀκριβῶς χάρις εἰς τὰ γαλλικά του, εἰμπορεῖ νὰ μὴ μείνῃ πάντα λοῦστρος. Καθόλου παράξενον νὰ τὸν ἰδῆτε αὔριον-μεθαύριον, ὅταν θὰ τὰ ξεύρῃ καὶ καλλίτερα, μὲ τὸ κασκέτο τοῦ διερμηνέως εἰς κανένα μεγάλο ξενοδοχεῖον. Ἢ κλητῆρα εἰς κανένα διεθνὲς Γραφεῖον, ὅπου χρειάζονται καὶ γαλλικά. Ἢ ποιὸς ξεύρει τί! Χίλιες ἐργασίες ἠμποροῦν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς ἕνα παιδὶ τῆς δ ο υ λ ε ι ᾶ ς, ποῦ εἶνε ὠπλισμένον μὲ μίαν ξένην γλῶσσαν. Εἶνε ὅπλον καὶ ἐφόδιον ποῦ ὀλίγα παιδιὰ τὸ ἔχουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν.

Θὰ ξεύρετε τώρα τί ἐκ πείρας, ὅτι τὰ παιδιὰ ποῦ μανθάνουν γαλλικὰ εἰς τὰ Σχολεῖα, δὲν μανθάνουν τίποτε ἢ πολὺ ὀλίγα πράγματα. Οἱ περισσότεροι βγαίνουν ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον χωρὶς νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ 'ποῦν δυὸ λόγια. Ἐκτὸς ἂν δὲν περιωρίσθησαν εἰς τὰ σχολικὰ μαθήματα, ἀλλ' εἶχαν ζῆλεν νὰ σπουδάζουν γαλλικὰ κατ' ἰδίαν. Δι' ὅλους ὁ μικρὸς πτωχὸς λοῦστρος εἶνε ἕνα καλὸν παράδειγμα. Κατώρθωσε κάτι, ποῦ δὲν τὸ κατορθώσυχνὰ ὅσοι ἔχουν βιβλία, παιδαγωγούς, καθηγητὰς καὶ ἄφθονα χρήματα νὰ ἐξοδεύουν...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΟΤΙΣΤΗΡΙ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

Μιὰ φορὰ ἦταν ἕνα Ποτιστῆρι, ποῦ περνοῦσε δυστυχισμένη ζωή, γιατὶ τὰ ἄλλα Ποτιστήρια ἦταν σχεδὸν πάντα στὴ σέρρα καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ συντροφιὰ καὶ καμμιὰ κουβέντα. Γι' αὐτὸ χάρηκε πάρα πολὺ ὅταν ἕνα καλοκαῖρι γνώρισε δυὸ καινούριους φίλους, ἕνα νέον Βάτραχο καὶ μιὰ εὔμορφη Σαύρα μὲ μάτια γυαλιστερά.

Ἡ μεγαλήτερή του ἐπιθυμία ἦταν νὰ τοὺς ἔχῃ εὐχαριστημένους καὶ τοὺς δύο, γιὰ νὰ ἔρχωνται κάπου-κάπου νὰ τοῦ κάνουν συντροφιά. Ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο: Ἡ Σαύρα, ποῦ ἀγαποῦσε τὸν ἥλιο καὶ τὴ ζέστη, δὲν ἤθελε νὰ χύνῃ ποτὲ νερὸ τὸ Ποτιστῆρι· ἀπεναντίας ὁ Βάτραχος ποῦ ἀγαποῦσε τὴν ὑγρασία, παρακαλοῦσε τὸ Ποτιστῆρι νὰ ποτίζῃ ἀκατάπαυστα.

— Καλημέρα, τοῦ εἶπεν ἕνα πρωὶ ἡ Σαύρα, ἐνῷ ξαπλώνουνταν κοντά του στὸν ἥλιο. Δὲν εἶνε σήμερα ἔξοχος καιρός; Μᾶρέσει πολύ. Πιστεύω πῶς δὲν θὰ σῇς ἄλλο νερὸ 'ς αὐτὴ τὴν πρασινάδα. Σιχαίνομαι, ξέρεις, νὰ περπατῶ ἐπάνω σὲ χόρτα βρεγμένα.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε τὸ Ποτιστῆρι, τὰ βρέχω συχνὰ γιατὶ ἔχω ἕνα φίλο ποῦ τοῦ ἀρέσει ἡ ὑγρασία.

— Ἔτσι ἔ; γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐγέμισε ὁ τόπος ἐδῶ μανιτάρια; Ἀ! σὲ παρακαλῶ! ἔχε μου πάντα στεγνὴ αὐτὴν τὴν πρασινάδα, γι' ἀγάπη μου.

— Θὰ... θὰ προσπαθήσω! εἶπε τὸ Ποτιστῆρι μὲ ταραχή, γιατὶ συλλογιζόταν τὸν Βάτραχο.

Ἡ Σαύρα πήγαινε καθεμέρα· ἔκανε τὴν κουβεντούλα της μὲ τὸ Ποτιστῆρι, ἔπιανε ἔντομα κι' ἐγύριζε ἔπειτα στὸν κρυψῶνά της, ἀνάμεσα στὲς πέτρες.

Μιὰ μέρα ὅμως φάνηκε κι' ὁ Βάτραχος, χλωμός, ἀδύνατος σὰν ἀπ' ἀρρώστεια καὶ λαχανιασμένος.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε στὸ Ποτιστῆρι, χύσε μου, νὰ ζῇς, λίγο νερό. Ἔχω τέτοια δίψα καὶ τὸ στόμα μου εἶνε τόσο ξερό! Ἀχ, ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸς ὁ καιρός, θὰ πεθάνω. Τί ἀναβροχιά! ...Δέν μου κάνεις τὴ χάρι νὰ ἔχῃς πάντα βρεγμένη αὐτὴ τὴν πρασινάδα γιὰ μένα;

— Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε τὸ Ποτιστῆρι, ἔχω μιὰ φίλη ποῦ σιχαίνεται τὴν ὑγρασία· θὰ κάμω ὅμως ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Κι' εὐθὺς ἐξέχυσε τόσο ἄφθονο νερό, ποῦ κι' αὐτὸς ὁ Βάτραχος ἀναγκάσθηκε νὰ προφυλαχθῇ κάτω ἀπ' τὴν ὀμπρέλλα του—δηλαδὴ κάτω ἀπὸ ἕνα μανιτάρι, γιατὶ τὰ μανιτάρια εἶνε ἡ ὀμπρέλλες τῶν βατράχων.

Ἦταν ὅμως πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὴ βροχή, ἔπινε νερὸ μὲ τὸ στόμα του καὶ μὲ ὅλο του τὸ σῶμα, ξανάγεινε σὲ λίγο χοντρὸς καὶ στιλπνός, κι' ἄρχισε νὰ πιάνῃ σκουληκάκια καὶ σαλιγκάρια.

— Ἐ! πόσο θὰ βαστάξῃ αὐτὸς ὁ κατακλυσμός; ἀκούσθηκε τότε ἀπὸ πέρα μιὰ φωνούλα θυμωμένη.

Ἦταν ἡ Σαύρα.

— Ἀποκλείσθηκα ἐδῶ—χάμου, ἐξακολούθησε, καὶ οὔτε νὰ φάγω βρίσκω τίποτε, οὔτε ψυχὴ νὰ κουβεντιάσω.

— Μὰ τί νὰ σᾶς κάμω κι' ἐγώ; εἶπε τότε τὸ κακόμοιρο τὸ Ποτιστῆρι. Βλέπετε πως δὲ μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ τοὺς δυό. Καλλίτερα λοιπὸν νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ φίλους καὶ νὰ ξαναγυρίσω στὴν ἔρμη καὶ θλιβερή μου ζωή.

— Καθόλου! ἐφώναξαν τότε μερικὰ χαριτωμένα Μανιταράκια, ποῦ ἔθγαιναν ἀπὸ τὸ χῶμα ὅταν ἔβρεχε κι' ἐχώνουνταν πάλι ὅταν ἦταν ξεραίλα. Ἤξουμε τρόπο νὰ οἰκονομηθοῦν τὰ πράγματα. Νά! αὐτὴ τὴ μεγάλη τρύπα κάμε την βάλτο γιὰ τὸν Βάτραχο, κι' ἔχε στεγνὴ τὴν πρασινάδα γιὰ τὴ Σαύρα.

— Νὰ ἰδέα μιὰ φορά! εἶπαν ὅλοι.

Ἀμέσως τὸ Ποτιστῆρι γέμισε τὴν τρύπα, ὅπου μπῆκε μέσα ὁ Βάτραχος, ἐνῷ ἡ Σαύρα ξαπλώθηκε στὴν πρασινάδα καὶ στὸν ἥλιο.

Ἔτσι ἔμειναν καλοὶ φίλοι κι' οἱ τρεῖς τους καὶ μένουν ὡς σήμερα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ [ΤΕΛΟΣ]

Ὅλη τὴ νύκτα ἐκείνη, ὁ Νάσος, ἡ γυναικά του καὶ τὰ παιδιά του ἐμάζευαν ἀπὸ χάμω τὲς λίρες καὶ τὲς ἔκαναν στῆλες-στῆλες ἐπάνω στὸ τραπέζι. Φαντασθῆτε τί πολλὲς ἦταν, ποὺ μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία ἐξημερώθηκαν! Καὶ τὸ πρωὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ χωριό των. Ἐπῆγαν στὸ συμβολαιογράφο τῆς γειτονικῆς πόλεως, ἀγόρασαν ἕνα μεγαλοπρεπῆ πύργο ποὺ ἦταν ἐκεῖ-κοντά, καὶ μπῆκαν μέσα νὰ κατοικήσουν ντυμένοι, μὲ λαμπρότατα ροῦχα. Ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ ζοῦν σὰν βασιλιάδες, ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἄρεσε, ἔτρωγαν κι' ἔπιναν ὅλη μέρα, καὶ δὲν ἔβγαιναν ἔξω παρὰ μὲ τ' ἁμάξι. Ἄρχισαν ὅμως νὰ γίνωνται ὑπερήφανοι καὶ ἀκληροὶ πρὸς ὅλους τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους.

Ἂν κανένας ζητιᾶνος ἐτολμοῦσε νὰ μπῆ στὸν πύργο τους, τὸν ἔδιωχναν ἀλύπητα· κι' ἂν δὲν ἔφευγε ἀμέσως, ἐξαπολοῦσαν ἐναντίον του τὰ σκυλιά.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ὁ Νάσος ἔτρωγε στὸ χρυσοστόλιστο τραπεζί του, μπῆκε ἕνας ζητιᾶνος καὶ γύρεψε ταπεινὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Ὁ Νάσος ὅμως, καταβυθισμένος ποὺ τὸν ἄφισαν νὰ μπῆ, τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα. Ἀμέσως ὅμως ὁ ζητιᾶνος μετεμορφώθη ἐς ἕναν ἐδμορφο νέο. — «Σὰν τὴν ἄλλη φορά, εἶπε, θὰ λάβῃς τὴν ἀμοιβὴ ποὺ σοῦ ἀξίζει». Κι' ἐπλησίασε μιὰ λάμπα 'ς ἕνα παραπέτασμα, ποὺ πῆρε φωτιά. Ὁ Νάσος δὲν πρόφθασε νὰ τὸ σβύσῃ, κι' ὅλος ὁ πύργος—θαῦμα!—κάηκε στὴ στιγμὴ κι' ἔγεινε στάκτη. Μόλις πρόφθασαν νὰ σωθοῦν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσαν. Κι' ἔτσι τιμωρήθηκαν γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴ φιλαργυρία τους.

ΤΡΕΙΣ ΥΙΟΙ

Μία φορὰ ἕνας πατέρας ἐχάρισε στὸ παιδί του ἕνα κτηματάκι καὶ τοῦ εἶπε: «Νὰ ζῆς ὅπως ἐγώ, γιὰ νὰ εὐτυχήσῃς στὸ βίο σου».

Ὁ υἱὸς ἐπῆρε τὸ δῶρον, ἔφυγε μακρυὰ κι' ἔζησε ἀπὸ 'κείνη τὴν ἡμέρα μὲ γλέντια καὶ χαρές. «Ὁ πατέρας μὲ διέταξε» ἔλεγε «νὰ ζῶ ὅπως αὐτός· αὐτὸς ὅμως ζῆ εὐάρεστα, λοιπὸν θὰ τὸν μιμηθῶ!» Ἔτσι ἐκέρασε ἕνα, δύο, δέκα, εἴκοσι ἔτη. Ἐξώδευσε ὅλα, ὅσα εἶχε λάβῃ καὶ δὲν ἐκράτησε τίποτε. Ἔπειτα ἐγύρισε στὸν πατέρα του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ· ἀλλὰ αὐτὸς τὸν ἐδίωξε. Ὁ υἱὸς ἐπροσπάθησε νὰ συγκινήσῃ τὸν πατέρα του, ἀλλ' αὐτὸς ἔμεινε κωφὸς στὰς παρακλήσεις του. Τότε ἄρχισε νὰ τὸν ἱκετεύῃ γιὰ συγχώρεσι, ἐπειδὴ ἐνόμισε πῶς τὸν εἶχε προσβάλει. Ἀλλὰ πάλι ὁ πατέρας ἔμεινε ἀπαμπτος.

Τώρα ὁ υἱὸς ἄρχισε νὰ ἐπιπλήττῃ τὸν πατέρα του: «Ἐὰν αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θέλῃς νὰ μοῦ δώσῃς τίποτε, γιατὶ τότε μοῦ ἔκαμες τὸ δῶρο ἐκεῖνο, καὶ συγχρόνως μοῦ εἶπες ὅτι θὰ μοῦ φθάσῃ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή; Ὅλες αἱ χαρὲς καὶ αἱ διασκεδάσεις δὲν εἶνε τίποτε ἐμπρὸς στὲς ταλαιπωρίες, ποὺ ὑποφέρω τώρα. Ποῖος ὅμως πταίει; Σύ! Ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃς, ὅτι ἡ καλοπέρασι μὲ βλάπτει. Δὲν μὲ ἀπέτρεψες ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Μοῦ εἶπες μόνο «νὰ ζῆς ὅπως ἐγὼ καὶ θὰ εὐτυχήσῃς». Αὐτὸ ἔκαμα. Σὺ εἶχες παραδοθῆ στὰς διασκεδάσεις κι' ἐγὼ σ' ἐμιμήθηκα... Ἀλλὰ ἐνῷ σὺ εἶχες ἀρκετὰ μέσα γιὰ τέτοια ζωή, ἐμένα δὲν μοῦ ἔφθασαν... Δὲν εἶσαι πατέρας! ἀλλὰ εἶσαι ἕνας ἀπατεών, εἶσαι ὁ ἐχθρός μου! Καταραμένη νάναι ἡ ζωή μου! Καταραμένος νάσαι καὶ σὺ ποὺ μ' ἐγέλασες! Δὲν θέλω τίποτε πλέον νὰ ξεύρω γιὰ σέ, σὲ μισῶ...»

* * *

Παρόμοιο δῶρον ἔκαμε ὁ πατέρας καὶ εἰς τὸ δεύτερο παιδί του. Τοῦ εἶπε μόνον: «νὰ ζῆς ὅπως ἐγὼ γιὰ νὰ εὐτυχήσῃς». Ὁ υἱὸς δὲν ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὸ δῶρον αὐτό, ἂν καὶ ἦταν ἀπαράλλακτο μὲ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἤξευρεν ἤδη, τί ἔπαθε ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός του καὶ ἐσκέφθηκε μὲ τί τρόπο θ' ἀπέφευγε νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς πτωχός. Ἐννόησε πῶς ὁ ἀδελφός του παρεξήγησε τὴν παραγγελία τοῦ πατέρα του «νὰ ζῆς ὅπως ἐγὼ» καὶ ὅτι δὲν πρέπει μόνον νὰ διασκεδάζῃ κανείς. Ἐσυλλογίζετο μὲ ποῖα μέσα θὰ ἠμποροῦσε νὰ διπλασιάσῃ τὴν περιουσίαν του, ἐπάσχιζε νὰ κοκτήσῃ ἕνα νέο κτῆμα, ἴσο μὲ τὸ ἰδικόν του, δὲν ἠμποροῦσε ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Τότε ἐπῆγε νὰ συμβουλευθῆ τὸν πατέρα του. Αὐτὸς ὅμως δὲν τοῦ εἶπε τίποτε. Ὁ υἱὸς ἐνόμισε, ὅτι ὁ πατέρας του δὲν ἤθελε νὰ τοῦ εἰπῆ τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας του, κι' ἐπροσπάθησε νὰ εὕρῃ ὅλα τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ πατέρας του ἔγινε πλούσιος. Ἐμάζευσε ὅσα ἠμποροῦσε πράγματα, ἀλλὰ τοῦ ἐφαίνοντο ὀλίγα. Γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν πλεονεξία του, ἐπέρασε ὅλο τὸ βίο του μὲ στερήσεις καὶ σὲ κάθε περίστασιν ἔλεγε, ὅτι ὁ πατέρας του δὲν τοῦ ἔδιδε τίποτε, ὅτι δῆθεν

δλ' αὐτὰ τὰ εἶχε κερδίσει μόνος του, ὅτι ἄλλος στὸν ἴδιο χρόνο θὰ ἐκέρδιζε περισσότερα.

Ἔτσι ὡμιλοῦσε ὁ δεύτερος υἱός, ἕως ὅτου ἡ πατρικὴ περιουσία του ἄρχισε νὰ ἐξαφανίζεται. Κι' ὅταν ἔχασε ὅλα ὅσα εἶχε,—δὲν τοῦ ἔμεινε τίποτ' ἄλλο παρὰ ὁ θάνατος,—αὐτοκτόνησε.

* * *

Καὶ εἰς τὸ τρίτο παιδί του ἐχάρισε ὁ πατέρας ἴσο κτῆμα καὶ εἶπε: «νὰ ζῆς ὅπως ἐγώ, γιὰ νὰ εὐτυχήσῃς». Χαρούμενος διὰ τὸ δῶρον, ἔφυγε καὶ ὁ υἱὸς αὐτὸς ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι. Ἐσκέφθη πολὺ διὰ τὴν σημασίαν τῶν πατρικῶν λόγων, ἐνῷ συγχρόνως εἶχεν ἐμπρός του τὴν τύχην τῶν δύο ἀδελφῶν του.

«Ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός μου, ἐσκέφθηκε, ἐνόμιζεν ὅτι: ὅπως ζῇ ὁ πατέρας, σημαίνει νὰ ζῇ μὲ διασκεδάσεις καὶ γλέντια, καὶ γι' αὐτὸ ἔχασε ὅλα ὅσα εἶχε. Ὁ δεύτερος ἀδελφός μου, παρεξηγήσας τὰ λόγια τοῦ πατέρα, ἐπίσης κατεστράφη. Τί λοιπὸν σημαίνει «νὰ ζῆς, ὅπως ἐγώ;» Καὶ ἀνεκάλεσε εἰς τὴν μνήμην του ὅλα ὅσα ἤξευρε γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ πατέρα του. Καὶ κατάλαβε, πῶς ἕνα πρᾶγμα μόνον ἤξευρε γι' αὐτή: ὅτι μέχρι τῆς γεννήσεώς του τίποτε δὲν ἦταν προετοιμασμένο γι' αὐτόν, ὅτι αὐτὸς δὲν ὑπῆρξε πρίν, ὅτι ὁ πατέρας του τὸν ἐδημιούργησε, τὸν ἔθρεψε, τὸν ἀνέθρεψε, τοῦ ἔκαμε χίλιων εἰδῶν εὐεργεσίες καὶ τοῦ εἶπε τέλος: «Νὰ ζῆς ὅπως ἐγώ, γιὰ νὰ εὐτυχήσῃς».

Ἤξευρε, ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε κάμῃ τὰ ἴδια καὶ γιὰ τοὺς ἀδελφούς του καὶ παρετήρησε, ὅτι μέσα σὲ αὐτὸ εὑρίσκετο ἐκεῖνο ποὺ ἠμποροῦσε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ὅ,τι ἐγνώριζε γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ πατέρα του, ἦταν ὅτι ὁ πατέρας εἶχεν εὐεργετήσει καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς του. Καὶ τότε ἐννόησε τὶ ἐσήμαιναν οἱ λόγοι τοῦ πατέρα: «νὰ ζῆς ὅπως ἐγώ». Ὅπως ὁ πατέρας νὰ ζήσῃ, ἦταν: νὰ εὐργετήσῃ τὸν πλησίον.

Καὶ ὅταν ἐσκέφθηκε ἔτσι, ἦλθεν ὁ πατέρας του καὶ τοῦ εἶπε: «Τώρα θὰ εἶμεθα πάλιν μαζὺ εὐτυχισμένοι. Πήγαινε σὲ ὅλα τὰ παιδιά μου καὶ πὲς εἰς αὐτὰ τί σημαίνει «νὰ ζῆ κανεὶς ὅπως ἐγώ», καὶ ὅτι θὰ εὐτυχήσουν ἀληθινά, ἂν ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα μου».

Ὁ τρίτος υἱὸς ἐπῆγε καὶ διηγήθηκε ὅλα εἰς τοὺς συντρόφους του καὶ ἀπὸ τότε κάθε υἱὸς χαίρει, ὅταν λάβῃ τὸ μερίδιόν του, ὄχι διότι παίρνει μεγάλο κτῆμα, ἀλλὰ διότι εἰμπορεῖ νὰ ζῆ ὅπως ὁ πατέρας καὶ νὰ γίνῃ εὐτυχής!...

* * *

Ὁ πατέρας—εἶνε ὁ Θεός,—οἱ υἱοὶ—οἱ ἄνθρωποι—ἡ εὐτυχία—ἡ ζωή μας.

Οἱ ἄνθρωποι νομίζουν, ὅτι εἰμποροῦν νὰ ζήσουν μόνοι των, χωρὶς Θεόν, παριστάνουν τὴν ζωὴν ὡς μίαν ἀδιάκοπη σειρὰ γλεντιῶν καὶ διασκεδάσεων, διασκεδάζουν καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν ζωήν. Ὅταν ὅμως ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου των, δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν, διατὶ τοὺς ἐδόθη ἡ ζωή, ἡ ὁποία τελειώνει μὲ τοὺς πόνους τοῦ θανάτου.—Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πεθαίνουν μὲ μιὰ κατάρα κατὰ τοῦ Θεοῦ στὸ στόμα.

Εἶνε ὁ πρῶτος υἱός.

Ἄλλοι θεωροῦν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς των, τὸ νὰ γνωρίζουν ὅλα μόνον αὐτοί, τὸ νὰ εἶναι μόνον αὐτοὶ τέλειοι, καὶ ἐξοδεύουν ὅλην τὴν δύναμίν των δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν, νὰ προετοιμάσουν δηλαδὴ μιὰ νέα καλλίτερη ζωή. Ἐνῷ ὅμως κάμνουν αὐτό, τὸ χάνουν, ἀπομακρύνονται πολὺ ἀπ' τὴν εὐτυχία.

Εἶνε ὁ δεύτερος υἱός.

Οἱ τρίτοι τέλος λέγουν: Ὅλα ὅσα εἰξεύρομεν ἀπὸ τὸν Θεόν, εἶνε νὰ κάμνωμεν εἰς τὸν πλησίον μας ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀρέσει σὲ 'μᾶς.

Καὶ ὅταν φθασουν ἐκεῖ, κατεβαίνει ὁ Θεὸς καὶ λέγει: «Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγύρευα ἀπὸ σᾶς. Νὰ ζῆτε, νὰ πράττετε ὅπως ἐγώ, γιὰ νὰ γίνετε εὐτυχεῖς»...

(Μετάφρασις Ἀγγέλου Βαρβαγιάννη)

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΪ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Γιγαντιαία ἄγκυρα

Ἡ ἄγκυρα αὐτὴ εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον τῆς Ἰαπωνίας, πλησίον τοῦ Κολιέ, καὶ εἶνε σχηματισμένη ἀπὸ μικρὰ πεῦκα, φυτευθέντα ἐπίτηδες πρό τινων ἐτῶν, εἰς ἀνάμνησιν μιᾶς ναυτικῆς ἐπιθεωρήσεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐκεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας.

Πρωτότυπος ὀμβρελλοθήκη

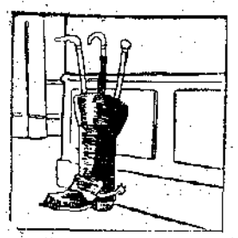

Ἕνας ζωγράφος τοῦ Λονδίνου, κατέχων μίαν μπότταν παλαιὰν ταχυδρομικοῦ ἁμαξηλάτου, ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', ἐσκέφθη νὰ τὴν μεταποιήσῃ εἰς ὀμβρελλοθήκην. Τὴν ἐφωδίασε λοιπὸν ἀπὸ μέσα μὲ ἐν δοχεῖον μετάλλινον καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ἀτελιέ του, διὰ νὰ τοποθετοῦν οἱ ἐπισκέπται τὰς ὀμβρέλλας καὶ τὰ μπαστούνια των!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Βάγγου Παπακωνσταντίνου

ΡΟΣ	ΜΗ	Α	ΛΟΣ
ΝΑ	Ι	ΦΗ	ΜΟΡ
ΣΥ	ΓΟΣ	ΟΣ	Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν πέντε νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 37ου φυλλαδίου.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Ἄρκτος, τίγρις, ὕαινα, ρινόκερως, λεοπάρδαλις.

Ἰδοὺ καὶ ἡ λύσις τοῦ Παιγνίου, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη, ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον:

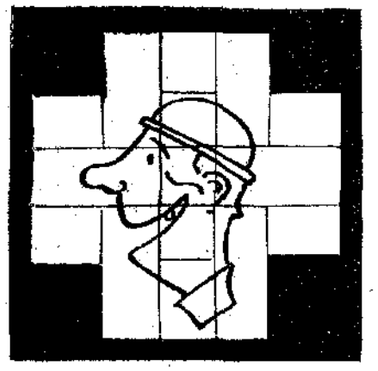

Οὕτω θὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἓξ ταινίαι διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ τὸ κωμικὸν πρόσωπον.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ Β

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΠΑΛΑΞ

Σ' ἕνα πλατάνι γέρικο ἔκτιζε τὴ φωλιά του
Ἕνας ἀετός, μία φορά, νὰ βάλῃ τὰ μι-
[κρά του.
Μὰ ἕνας ἀσπάλαξ ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῇ τί κάνει
Καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα του, χωρὶς καιρὸ
[νὰ χάνῃ,
Καὶ τοῦ φωνάζει· «Μὴ φωλιὰ κτίσῃς σ' αὐτὴ
[τὴ θέσι
Γιατὶ τὸ δένδρο σάπισε καὶ γρήγορα θὰ πέσῃ.»
Μὰ ἐκεῖνος οὔτ' ἀξίωσε ἀπάντησι νὰ δώσῃ
Σ' ἕνα τυφλὸ ζωντόβολο,—ποῦ βρῆκε αὐτὸ
[τὴ γνῶσι !!!—
Κι' ἐξακολούθησε ἥσυχος νὰ κάνῃ τὴ δου-
[λειά του
Καὶ τὴ φωλιά του τέλειωσε, νὰ βάλῃ τὰ μι-
[κρά του.
. . . . . .
Μιὰ 'μέρα, κεῖ ποῦ γύριζε, πεῦμένον βλέπει
[κάτου
Τὸν πλάτανο μὲ τὴ φωλιὰ καὶ μ' ὅλα τὰ παι-
[διά του.
Θυμήθηκε τὴ συμβουλὴ ποῦ ὁ ἀσπάλαξ τοῦχε
[δόσει,
Πολὺ ἀργὰ ὅμως ἤτανε...
Ἐδῶ στὸν κόσμο πόσοι
Ὅταν τοὺς δίνουν συμβουλὴ 'κεῖνον ποῦ τοὺς
[τὴν δίνει
Κυτάνε περισσότερο καὶ δὲν κυτάνε ἐκεῖνη !..
(Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΛΟΦ)

Ἀθανάσιος Δζάκος

"ΗΧΩ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ,,

«Τί σημαίνει τὸ ψευδώνυμόν σας; Πῶς τὸ ἐννοεῖτε; ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἐρώτησις», μοῦ ἔλεγε μὲ πολλὴν εὐγένειαν κάποιος, ποῦ ἔτυχε νὰ τὸ μάθῃ.

Δὲν ἦταν ὁ πρῶτος, ποῦ μοῦ διατύπωνε αὐτὴ τὴν ἀπορία καί, γι' αὐτὸ ἴσως, δὲν μ' ἐξέπληξε. Εἶνε τόσα πράγματα, ποῦ, ὅταν τἀκούσωμε γιὰ πρώτη φορὰ μᾶς κάμνουν κάποιαν ἐντύπωσι καὶ ὕστερα μὲ τὴ συχνὴ ἐπανάληψι, ἔρχεται ἡ συνήθεια καὶ μᾶς ἀφίνουν ἀπαθεῖς! Γιατὶ πραγματικῶς εἶνε παράξενο αὐτό, ποῦ ἤθελαν νὰ μάθουν: Τί σημαίνει; Τίποτε ἀκριβῶς. Ἡ μᾶλλον, μπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς ὁποιαδήποτε σημασία θέλει, ἀφοῦ καταλαμβάνει τὰς λέξεις.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ποῦ ἐγὼ ἐπῆρα τὸ ψευδώνυμό μου, ὄχι γιὰ τὴ σημασία του. Τὸ κρατῶ, ὅπως κρατοῦμε ἕνα λουλουδάκι, ποῦ ἐκόψαμε σὲ μιὰ εὐχάριστη ἐκδρομή· γιὰ ἀγάμνησι. Δὲν τὸ ηὕρα μόνη μου· ἐρχησίμευε γιὰ τίτλος σ' ἕνα γερμανικὸ μουσικὸ κομμάτι, ποῦ, ὅταν ἤμουν μικρή, ἀγαποῦσα ν' ἀκούω. Θυμοῦμαι ἀκόμη μὲ πόση προσοχὴ τὸ παρακολουθοῦσα, καθισμένη πλάι στὸ πιάνο, ὅταν τὤπαιζε ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφή μου. Ἔτσι, ὅταν μοῦ χρειάσθηκε ψευδώνυμο, ἐπῆρα τὤνομα τοῦ τραγουδιοῦ ποῦ μὲ συγκινοῦσε.

Ἴσως δὲν εἶνε ἀριστούργημα τέχνης! Ἴσως ἂν μοῦ τὤπαιζαν τώρα γιὰ πρώτη φορά, δὲν θὰ μοῦκανε τόση ἐντύπωσι. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, πῶς ἐξακολουθῶ νὰ τὸ ἀκούω πάντα μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστησι. Μ' ἀρέσει ἄρα γε καὶ τώρα ὅπως καὶ τότε ἡ μουσική του; Ἡ μήπως μ' εὐχαριστεῖ, νὰ ξανάρχωμαι μ' αὐτὸ 'στὸν εὐτυχισμένο παρασμένον καιρό;...

Ἤχὼ τῆς Καρδιᾶς

ΣΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΤΗΣ "ΛΗΘΗΣ,,

Στὸ μικρὸ Ρὶχάρδο Sargint

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια σου τί ἐμμοσφιὰ [σκορποῦνε,
Τί γλυκειὰ λάμψι χύνουνε... τί φῶς ἀντα- [νακλοῦνε]
Καὶ τόσο ἔμμορφα χρυσᾶ μαλλιά, ἀλλοῦ [δὲν εἶδα
Σὰν τὴν ὁλόχρυση βροχή, σὰν τοῦ ἡλίου, [ἀχτίδα]

Στὰ κόκκινα χειλάκια σου χαμόγελο ἀν- [θίζει...
Ὼ! τί χαμόγελο γλυκό, ποῦ τὴν χαρὰ [σκορπίζει
Σ' αὐτοὺς ποῦ σὲ λατρεύουνε, τρελλὰ ποῦ [σ' ἀγαποῦνέ
Ποῦ 'στὴ χαρά σου χαίρουνται, στὸν πόνο [σου πονοῦνε!

Τὰ γαλανὰ ματάκια σου τί ἐνειρα κα- [θρεφτίζουν...
Τὰ νόστιμα λογάκια σου πόση χαρὰ [σκορπίζουν!
Ὼ ναί! δὲν εἶδα οὔτε θὰ ἰδῶ, στὸν κό- [σμο ἄλλο ἕνα,
Ξανθὸ ἀγγελοῦδι ἔμμορφο κ' ἔξυπνο σὰν [ἐσένα!

Ἑλληνικὴ Θεότης

ΘΕΡΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Μ' ἀρέσει, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, νὰ θαυμάζω ὀλίγα λεπτὰ τὴν καλοκαιρινὴ νύκτα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Τὸ ἔχω συνήθεια κάθε βράδυ. Ἔτσι προχθές, τὸ μισό μου σῶμα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, συλλογιζόμουν πολλὰ πράγματα, ὅταν ἔξαφνα αἰσθάνθηκα πόσον μαγευτικὴ ἦτον ἐκείνη ἡ βραδυά:

Θὰ ἦτο ἕως δέκα ἡ ὥρα. Ἐμπρός μου κάτι παλαιὰ πεῦκα ἑνὸς γειτονος μ' ἐμπόδιζαν νὰ βλέπω 'ψηλὰ τὴν κορυφὴ τοῦ Ἀη-Ἠλία. Τὸ ἀέρακι ὅμως τὸ δροσερὸ ποῦ κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἐληοφύτευτο βουνὸ καὶ μ' ἔδροσιζε μὲ τὴν ἁπαλή πνοή του καὶ μ' ἔφερνε κάτι πολὺ μακρυνὰ γαυγίσματα ἑνὸς μανδροσκύλου, ἐκινοῦσε ἁπαλὰ-ἁπαλὰ τὰ φύλλα τῶν πεύκων, ποῦ ἔκαμναν τὸν γνωστὸν ἐκεῖνον ἦχο τοῦ βουνοῦ.

Αὐτὴ τὴν ὥρα ἀνέτελλε καὶ τὸ φεγγάρι ἐπάνω ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν πεύκων κι' ἔρριχνε τὸ ὠχρὸ φῶς του ἐπάνω μου, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἔλαμπαν τὰ πιὸ μεγάλα ἄστρα.

Ἦσαν δύο-τρεῖς ἀκακίαι παράμερα φυτευμέναι, ποῦ τὰ γυρμένα κλαδάκια των μ' ἄφιναν μόλις νὰ διαβλέπω κάτω μακρὰν τὴ θάλασσα ποῦ ἐρευτίδωνε τὸ 'λίγο ἀεράκι, ἡ ἁπαλὴ αὔρα, καὶ μιὰ πτωχικὴ καλύβη κάτω στὸ γιαλὸ καὶ πέρα μιὰ σκιάδα ἀπὸ πεῦκα ξηρὰ σκεπασμένη γιὰ τὴ δροσιά.

Ὅλοι, φαίνεται, εἶχαν κοιμηθῆ αὐτὴ τὴν ὥρα. Μόνος ἀγρυπνοῦσα διάν' ἀπολαύω τὴν τόσην ὡραιότητα τῆς βραδιᾶς. Ἐγὼ καὶ ὁ βοσκός. Γιατὶ 'ς ὅλ' αὐτά, τὰ κουδουνάκια ἑνὸς κοπαδιοῦ ποῦ ἔβλεπα ἀνάμεσα στοὺς χαμηλοὺς κλώνους μιᾶς ἀκακίας νὰ βόσκῃ σ' ἕνα ἔρημον ἀγρό, ἐν ᾧ ἠκούετο τὸ γλυκὺ σφύριγμα τοῦ βοσκοῦ νὰ προσκαλῇ τ' ἀρνάκια 'στὰ ξύλινα σκάφη δίπλα στὸ πηγάδι, προσέθεταν σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ὡραιότητα τοὺς μαγευτικοὺς ἤχους των ποῦ μ' ἐμάγευαν κι' ἐμένα.

Ἦτον ἀλήθεια ὡραία ἐκείνη ἡ βραδιά.

Αἴγειρος

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ἄνθρωπός τις εἶχε τρεῖς φίλους. Ἔτυχε δὲ νὰ κατηγορηθῇ ἀδίκως, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δικαστήριον διὰ νὰ δικασθῇ. Τότε ἦλθεν εἰς τὸν πρῶτον φίλον του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ὅμως ἠρνήθη, προφασισθεὶς ὅτι ἔχει ἐργασίαν. Μεταβαίνει κατόπιν πρὸς τὸν δεύτερον φίλον· οὗτος ἦλθε μέχρι τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου, μόλις ὅμως εἶδε τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ, ἔφυγεν. Ὁ τρίτος φίλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτοῦ ὅσον οἱ δύο ἄλλοι, μόλις ἔμαθεν ὅτι ὁ φίλος του εἶχεν ἀνάγκην, ἦλθεν εἰς τὸ δικαστήριον· ὡμίλησεν δὲ τόσον εὐγλώττως καὶ ζωηρῶς, ὥστε ἐπέτυχε τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου.

Ποῖοι νὰ ἦσαν ἄρα γε οἱ τρεῖς φίλοι; Ἦταν ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἔχομεν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι:

Ὁ πρῶτος εἶνε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα, μόλις ἀποθάνωμεν ἀμέσως μᾶς ἐγκαταλείπουν. Ὁ δεύτερος, εἶνε οἱ συγγενεῖς, οἱ ὁποῖοι μᾶς συνοδεύουν μέχρι τοῦ τάφου καὶ κατόπιν ἐπιστρέφουν· ὁ δὲ τρίτος εἶνε τὰ καλὰ ἔργα τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν θάνατόν μας προπορεύονται καὶ συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

(Μετάφρασις)

Ξενιτευμένη Σικινόπαις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός, βλέπων κάθεδρον καὶ ἀθμαίνοντα ἕνα γραμματοκομιστήν:

— Μπαμπᾶ, γιατὶ δὲν τὰ στέλλει ταχυδρομικῶς τὰ γράμματα αὐτὸς ὁ κακομοίρης;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῶν Χρυσανθέμων

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

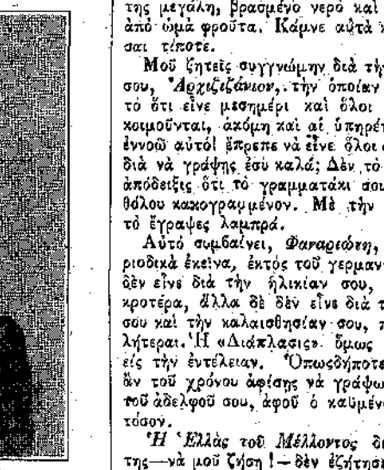

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΣΒΩΛΟΣ
(ἐκ Μοναστηρίου)
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ρημαγμένο Κρούσοβο
εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.
["Ἴδε φύλλ. 84· σελ. 275.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 24 Αὐγούστου 1911

ΤΛ ἐξῆς ἀπαντᾷ σήμερα ἡ *Κρητικοπούλα* εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς *Τρελλῆς Νειάτης*. Παραλείπω μόνον τὴν πρώτην παράγραφον, διότι ἡ βραδύτης τῆς *Τρελλῆς Νειάτης* διὰ τὴν ὁποίαν τὴν μέμφεται, εἶνε λάθος δικό μου. Προ πολλοῦ τρόντι μοῦ ἔστειλε τὸ γράμμα της, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἠξίρα εὐκαιρίαν νὰ τὸ δημοσιεύσω παρὰ μόνον προχθές.

Ἀγαπητὴ *Τρελλὴ Νειάτη*

Πρὶν ἀπαντήσω στὸ γράμμα σας, θὰ σᾶς κάνω κι' ἐγὼ μιὰ ἐρώτησι. Τί μοῦ ἀραδιάζετε τὸν Rembrant καὶ τὰς ἄλλας ξένας ἐξοχότητας; Μὴ φοβᾶσθε! Δὲν ἀρνεῖται κανεὶς τὴν ἀξίαν τους. Ἀλλὰ... δὲν ἔχουν σχέσιν ἐδῶ.

Ἐγὼ ὡμίλησα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὰ συντρίμια τῆς Ἀκροπόλεως ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἕνα παράπονο, γιατὶ ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς μετὰ τόσα χρόνια νὰ εἶνε κατώτερη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τοῦ Περικλέους. Κι' ἔγραψα, ὅτι στὴν Ἑλλάδα τώρα δὲν ὑπάρχουν θαυμασταὶ τοῦ κάλλους καὶ ὑποστηρικταὶ τῆς τέχνης.

Καὶ πραγματικῶς σχεδὸν δὲν ὑπάρχουν, γιατὶ οἱ καλλιτέχναι μας ἀναγκάζονται νὰ πάνε ἔξω γιὰ νὰ φανῇ ἡ ἀξία τους. Κι' ἐνῷ ἐκεῖ θαυμάζονται καὶ ἐκτιμῶνται, ἐδῶ ἴσως θὰ πέθαιναν ἄγνωστοι.

Ἂς ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα καί.... παγκοσμίως! Οἱ καλλιτέχναι ποῦ κατὰ τὴν γνώμην σας δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσω, —λάβετε, παρακαλῶ, τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τοὺς διδάξετε,—κοντεύουν κι' αὐτοὶ νὰ γίνουν ἀρχαῖοι. Ἐνῷ ἐγὼ ἔγραφα *γιὰ τώρα*. Κι' εἶνε ἀλήθεια, ὄχι ἰδέα δική μου, ὅτι τώρα στὴν ἐποχή μας ἡ τέχνη βρίσκεται σὲ κατάπτωσι.

Ἀπήντησα.... μὲ ὅλο τὸ σεβασμό, ποῦ ὀφείλω νὰ ἔχω στὴν κριτική σας....

Κρητικοπούλα

Μυστικά, τὰ «δρακόντεια» μέτρα ποῦ λέγεις, δὲν εἶνε καθόλου περιττὰ προκειμένου διὰ τὴν μάστιγα ποῦ λέγεται χολέρα. Ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ δύσκολα νὰ ἐφαρμόζωνται. Καθαριότης μεγάλη, βρασμένο νερὸ καὶ τελεία ἀποχὴ ἀπὸ ὠμὰ φρούτα. Κάμνε αὐτὰ καὶ μὴν φοβᾶσαι τίποτε.

Μοῦ ζητεῖς συγγνώμην διὰ τὴν κακογραφίαν σου, *Ἀρχιζεζάνιον*, τὴν ὁποίαν ἀποδίδεις εἰς τὸ ὅτι εἶνε μεσημέρι καὶ ὅλοι στὸ σπίτι σου κοιμοῦνται, ἀκόμη καὶ αἱ ὑπηρέτριαι. Δὲν τὸ ἐννοῶ αὐτό! ἔπρεπε νὰ εἶνε ὅλοι αὐτοὶ ἐξυπνοί, διὰ νὰ γράψῃς ἐσὺ καλά; Δὲν τὸ πιστεύω! καὶ ἀπόδειξις ὅτι τὸ γραμματάκι σου δὲν εἶνε καθόλου κακογραμμένον. Μὲ τὴν ἡσυχίαν σου, τὸ ἔγραψες λαμπρά.

Αὐτὸ συμβαίνει, *Φαναριώτη*, διότι τὰ περιοδικὰ ἐκεῖνα, ἐκτὸς τοῦ γερμανικοῦ, ἄλλα μὲν δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου, ποῦ εἶνε μικρότερα, ἄλλα δὲ δὲν εἶνε διὰ τὴν ἀνάπτυξίν σου καὶ τὴν καλαισθησίαν σου, ποῦ εἶνε μεγαλήτερα. Ἡ «Διάπλασις» ὅμως σοῦ ταιριάζει εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ὁπωσδήποτε δὲν πειράζει ἂν τοῦ χρόνου ἀφίσῃς νὰ γράψωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἀφοῦ ὁ καύμένος τὸ ἐπιθυμῇ τόσον.

Ἡ *Ἑλλὰς* τοῦ *Μέλλοντος* διὰ τὴν ἑορτήν της—νὰ μοῦ ζῇς!—δὲν ἐζήτησε κοῦκλα καὶ παιγνίδια, ἀλλὰ τὸν τόμον μου τοῦ 1897 καὶ ... λεπτά, διὰ ν' ἀγοράσῃ ἔπειτα καὶ ἄλλους. Εὖγε της! Εἶνε ἀλήθεια πῶς ἔχει καμμιὰ δεκαριὰ κοῦκλες, ἀλλὰ εἶνε καὶ μόνον 11 ἐτῶν, λίγα δὲ κορίτσια εἰς τὴν ἡλικίαν της προτιμοῦν ὡς δῶρον βιβλία.

Καὶ ἡ *Ἶρις* δὲν θὰ μοῦ ἔγραφε σήμερον νὰ μὲ ζαλίσῃ (;;;!!) ἂν δὲν εἶχε νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ κάτι σπουδαῖον: κατεσκεύασε μόνη της ἕνα παιδικὸν ἀεροπλάνον. Θὰ ἦτο πολυλογία νὰ σᾶς δώσω τὴν συνταγήν του, καὶ ἀρκοῦμαι νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἔγεινε τέλειον. Ἀπ' ὅλα δὲ τὰ ὀνόματα ποῦ τῆς ἤλθαν εἰς τὸν νοῦν,—Ἀετός, Ἀήρ, Ἄλφα, Ἄρης, Βέλος, Γύψ, Ζεύς, Ἴκαρος, κτλ.—ἐκροτίμησε νὰ τὸ βαπτίσῃ μὲ τὸ ψευδώνυμόν της: «Ἶρις». Καλὰ ταξείδια λοιπόν!

Ὡραιότατα περνᾷ εἰς τὰς Καλάμας ἡ ἀγαπητή μας *Ρεζεντᾶ*. Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ περνᾷ ὡραία μὲ τέτοια συντροφιά; μὲ *Κυκλάμινον* καὶ *Ἀγροῦ*, *Μαραμένην Φύσιν*, *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα*, *Δούκισσαν* τοῦ *Ἀντσιν* καὶ ἄλλες πολλές. Προχθές, λέγει, συζητοῦσαν γιὰ τὴ «Φωτεινὴ Σάντρη» κι' ἔκαμναν τόσο θόρυβο, ὥστε τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἔγραφεν ἡ ἐφημερίς. Γενονὸς πιά!

Καὶ ἡ *Ἐξόριστος Ἀεθής* μοῦ γράφει, ὅτι πηγαίνει μετ' ὀλίγον εἰς τὰς Καλάμας. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ προστεθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἀνωτέρω παρέαν καὶ θὰ μείνῃ κατευχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐκεῖ διαμονήν της, παρ' ὅλους τοὺς φόβους ποῦ ἔχει τώρα, ὅτι θὰ μελαγχολῇ.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου. *Ἀνθισμένη Λυγαριά*, καὶ σὲ συχαίρω διὰ τὸ ὡραῖον αὐτὸ γράμμα ποῦ ἀντὶ νὰ μὲ ζαλίσῃ, ὡς ἐφοβήθης, μὲ κατεγοήτευσε. «Τόλμα» λοιπὸν συχνά. Ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷ ἔχει ψευδώνυμον. Αἱ εἰσπράξεις τῆς ἑορτῆς δὲν ἤρκεσαν διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὸς ὁ σκοπός. Ἐλπίζω ὅτι κάποτε θὰ ἠμπορέσω νὰ κάμω καὶ ἄλλην, καὶ τότε..

Τὰς εὐχάς μου διὰ τὴν ἑορτήν σου, *Ἀμαρυλλίς*. Ὄχι, δὲν εἶνε ἁμαρτία νὰ γράφῃ κανεὶς ἐπιστολὰς φελιχὰς ὅταν εἶνε μεγάλη ἑορτή, ὅπως δὲν εἶνε ἁμαρτία καὶ νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς φίλους του, νὰ διαβάζῃ, νὰ διασκεδάζῃ. Μόνον ἡ καθημερινὴ ἐργασία ἀνσβάλλεται χάριν τιμῆς. Καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ τὰ λαχεῖα ἀπαγορεύονται διὰ νόμου.

Ἰδιότροπε Ξανθούλα, τὸ μπιλλιετάκι σου μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου κομψότατον. Τὸ *Χρυσὸ Παγώνι* ποῦ σοῦ ἐζήτησε Μ. Μυστικά, εἶνε ἡ μεγαλητέρα. Ἡ ἄλλη δὲν γράφει ἀκόμη.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου, *Ἠρώ*ΐς τοῦ *21*. Τὰ καλύμματα ποῦ ζητεῖς ὑπάρχουν. Σᾶς ἐξήγησα πολλάκις, ὅτι εἰς τὰς ἐκτενεῖς ἐπιστολάς, ὅταν ἔχουν κάτι ἄξιον ἀπαντήσεως καὶ ὅταν ἔχω τόπον, ἀπαντῶ ἐδῶ. Εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν ἁπλῶν παραγγελιῶν ἀπαντῶ εἰς τὸ «Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται». Καὶ ὅταν δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, ἀπαντῶ εἰς τὴν ἰδίαν στήλην, μὲ λίγα λόγια, καὶ εἰς ἐκτενεῖς ἀκόμη ἐπιστολάς, ποῦ ἄλλως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσω ἐδῶ.

Γίνεται κάποτε κι' ἓν ἄλλο. Τελειώνει ὁ διαθέσιμος χῶρος καὶ μοῦ μένουν ἀκόμη ἐπιστολαὶ πρὸς ἀπάντησιν. Τί νὰ κάμω; Τὰς ἀναφέρω ἁπλῶς—ὅπως τώρα—καὶ λέγω: Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἐαρινὴ Πρωΐα*, *Οὔτις*, *Πλοίαρχος Νέμος*, *Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος*, *Ἀττικὸς Οὐρανός*, *Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου* καὶ *Νυμφαία*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Μὴ ρίπτετε λίθους» τοῦ *Μικροῦ Ἥρωος*· — Μῦθος τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*· — «Ἐντύπωσις» τοῦ *Πλοιάρχου Νέμου*· — Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Π. Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Πεταλούδα»· — Ἑσπέρα»· — «Τὸ ἱερὸ φύλλο» κλπ. (ἄτεχνοι στίχοι·) — «Μπροστὰ 'ς ἕναν τάφο» (ὡραῖον· ἀλλὰ πολὺ μελαγχολικὸν διὰ παιδιά.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀνθοστεφὴς Νύμφη*, κ. (Δ.Ζ.) *Λευκοκόμαντος Αἰγαλός*, α. *Ἀπόγονος τοῦ Κολοκοτρώνη*, α. (Ι.Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀνθοστεφὴς Νύμφη* (0) μὲ *Μητρικὴν Στοργήν*, *Κυκλαμιάν*, *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων*· — ἡ *Γενναιόψυχος Ἑλληνίς* (0) μὲ *Βυζαντινὸν Ἀετόν*, *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος*, *Σκληρὴν Σκλαβιάν*· — ὁ *Ἀττικὸς Οὐρανὸς* (0) μὲ *Γαλαζοαίματον Φίφτυ-Τοῦ*, *Σταγόνα Δρόσου*, *Κυκλαμιάν*, *Πριγκίπισσαν τῆς Ἐρείκης*, *Νέλκε*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Εὐάγγελον Σ. Χαρ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἐλληνίδα ἐν Λωζάνῃ* (καλὸ ταξείδι· ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Μαῦρα Μάτια* (τὸ ποιηματάκι σου ἐνεκρίθη, καὶ ἂν κληρωθῇ, θὰ τὸ δημοσιεύσω·) *Δαφνοστεφὴ Νίκην* (χαριτωμένο τὸ γραμματάκι, ἔλαβα ὑπ' ὄψει τὰς συστάσεις σου·) *Ρομαντικὸν Σκιόφως* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἐλληνικὴν Δόξαν* (εὐχαριστῶ, ἔχει καλῶς·) *Ζαρίγην* (τί νὰ γίνῃ! ἂς ἐπισώσωμεν εἰς ἄλλην φοράν·) *Ὀδυσσέα Ἀνδρούτσον* (αἱ λύσεις τῶν ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν πρέπει νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δεκαλεπτον γραμματόσημον· Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν τώρα δὲν εἶνε δεκταί·) *Πολικὸν Ἀστέρα* (νὰ ἴδοῦμε λοιπὸν πῶς θὰ σ' ἐμπνεύσῃ αὐτὴ ἡ ὡραία ἐξοχή·) *Ἀργυρῆν Α. Σπουργ.* (τόμον ἔστειλα·) *Ἀγλαΐαν Χ. Κ.* (χάρτην Λύσεων ἔστειλα·) *Δωδωναῖον* (ἔστειλα·) *Μέτον τῆς Ἀριάδνης* (ἐλήφθησαν·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (εὐχαριστῶ καὶ πάλιν διὰ τὰς ἐνεργείας· καὶ βέβαια εἰμποροῦσε νὰ γραφῇ καὶ ἀπὸ τώρα·) *Μαρίαν Ν. Ἀργ.* (ἔστειλα·) *Ἔλλην Χ.* (διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν χρειάζεται καὶ ψευδώνυμον· λυσόγαρτον ἔστειλα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν·) *Νέλκε* (ἔστειλα·) *Δάφνης*

Κλωνάρι (βραβεῖον καὶ τετράδια ἔστειλα·) *Θαλασσίαν Αὔραν* (ἔχει καλῶς·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Οὔτινα* (εἶνε ἀνέκδοτον γνωστόν· πιθανὸν νὰ τὸ ἤκουσε καὶ νὰ τὸ ἔγραψε·) *Ρημαγμένο Κρύσταλλο* (τὸ βραβεῖον σοῦ ἔστειλα τὴν 25 Ἰουλίου· πῶς δὲν τὸ ἔλαβες ἀκόμη;) *Φῶτον Τζαβέλλαν* (ἔστειλα Κανονισμόν·) *Ὠλένα* (ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι ὁ «Ραγιᾶς Νάλας» ἦτο παραμύθι, ἑπομένως ἔπρεπε νὰ γραφῇ στὴ γλῶσσα τῶν παραμυθιῶν, ποὺ εἶνε βέβαια ἄλλη ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν») *Αἰγυπτίαν Ἀριστοκράτιδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24 Αὐγούστου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου,—ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφραγίστων 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδελφία των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστάι, ἀλλὼς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 7ης Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἰδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ζ', φύλλον πρώτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

370. Λεξίγριφος

Ἂν πρόθεσις, ἐπίρρημα
Κι' ἀντωνυμία ἑνωθοῦν,
Εἰς μάντιν πολυθρύλητον
Θὰ μεταμορφωθοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδραΐκου Χάνου

371. Στοιχειόγριφος.

Ἓν ἑρπετὸν συράμενον
Ἂν ἀποκεφαλίσῃς,
Τὸν κόσμον τὸν ψηνόμενον
Ἀμέσως θὰ δροσίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

372. Τονόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μάφίσῃς,
Ἔχω χρῶμα συμπαθές.
Ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Κάμνεις δένδρο ἐξεθαλές.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σύριανῆς Αὔρας

373. Ἀστὴρ

Νὰντιπαταστα θοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε ναγενώσκεται: ὁριζοντίως χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, κεθέτως πόλις τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ ἔντομον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρανιᾶς τῆς Πατρίδος

374. Αἴνιγμα

Μὲ κεφάλι ἂν μάφίσῃς
Πρόσεξε...νὰ μὴν ἐρίσῃς.
Ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Στὸ δικό σου εἶμαι πάλι.
Κι' ἂν τὸ πρῶτο πόλι βάλῃς
Καὶ τὸν τράχηλο μοῦ βγάλῃς,
Τότε λῦτά μου, θὲ μ' εὕρῃς,
Στ' ἀριθμητικὰ ποὺ ξεύρεις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

375. Λογοπαίγνιον

Ποῖος ἰχθὺς εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὴν γραφήν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποκόμητος τῆς Βραζελώνης

376. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ ἡ τετάρτη τῆς τετάρτης ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἐκτιγραμματοποιόν:

1, Πατρὶς τοῦ Διογένους· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Συγγενὴς τῆς Διαπλάσεως· 4, Ἀθηναῖος στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορθητοῦ τῆς Καρχηδόνος

377. Μικτὸν

πε - ὼ - κσμ - ι - βν - εαη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠραίου Πηλίου

378. Γρίφος

Η
ἠν ἠν τὸν τὸν
ΓΗ ΑΡ
ἠν ἠν τὸν τὸν
ἠν τὸν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σβυστὸ μας Κανδήλι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 27 καὶ 28

260. Σικυός (σική, ὠν). — 261. Ἥρα - Θήρα. — 262. Καρία - κάρυον. — 263. Ὁ παστουρμᾶς.

264.
Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο
Σ Μ Ρ Τ
Σ Υ Ω Η Ε Ω Ι Ι
Α Ρ Α Σ Τ
Ο Ε Ι Ο
Σ Α Α Σ

265. *Πάταξον μὲν ἄκουσον δέ.* (Ἀναγινώσκεται πρῶτον ἡ μεσαία στήλη, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἔπειτα αἱ ἄλλαι κυκλικῶς ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιᾷ.) — 266. ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ-ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ (Πελοπόνησος, ἘΡαττώ, ΡιΟν, ΔιέΠπη, ἸάσιΟν, ΚιγκιΝᾶτος, ΚλεοπάΤρα, ΑὐστραλΙα, Σε-, μωνίδηΣ.) — 267. Μελέτα τὸ πᾶν. — 268. *Ἡ παιδεία τὰ ἤθη στολίζει* (εἰπὲ διὰ τὰ - χθ' εἰς το - λῆ ζῆ.)

269. Διόνυσος (δύο, νῆσοι). — 270. Πάνθηρ - ἄνθη. — 271. Ψαρὰ - ἀρὰ - ἄρα - Ἥρα.

272.
Α
ΗΡΑ
ΚΙΤΟΣ
ΜΥΚΟΝΟΣ
ΜΑΣΙΣΤΙΟΣ

273.
Π
ΛΕΙ
ΑΡΚΑΣ
ΗΕΚΙΝΟΝ
ΙΑΝΟΣ
ΣΟΣ
Ν

274. *Νόει καὶ τότε πράττε.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν, καὶ εἰς τὰς στήλας ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω). — 275. ΑΥΣΙΑΣ (ΛΥκοῦργος, ΠεισΙστρατος, ἈνδρέΑΣ). — 276. Ὁ φεύτης καὶ ὁ κλέπτης τὸν πρῶτο χρόνο χαίρουν τα.— 277. *Μὴ πίστευε τάχιστα* (μὶ π' εἰς τὲ δὲ - τᾶ - χ' εἰς τᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀγαπηταὶ *Ἐαρινὴ Πρωΐα* καὶ *Δούκισσα* τοῦ *Λάντσιγ*, γιὰ τὴ γιορτήσας δέχθητε τὰς εἰλικρινεστέρας τῶν εὐχῶν μου. Port-Saïd. *Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις* ἢ *Ναυτοπούλα τῆς Κάσσου.* *(ΙΑ', 125)*

Δηλῶ εἰς τὸ Κυανοῦν κόμμα ὅτι ἠλλαξα τὸ ψευδώνυμον εἰς—*Δάφνης Στέφανον.*

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὸ, βραβεύσω καλλίτερον τετράδιον μὲ ἕνα τόμον «Διαπλάσεως» ἀξίας δραχμῶν 3,50 κατ' ἀρέσκειαν. Προθεσμία 29 Σεπτεμβρίου. *Δάφνης Στέφανος.*

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου τὸ ἄρθρον ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀναλυτικὸν καὶ κλοῦσιον εἰς μεταφρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὑγδόου Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐγκυκλοπαιδείας, Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 4 καὶ τοῦ Ἐμπορίου» Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρᾶ, 68 — Πειραιεύς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 37 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 313]

ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Μ. Ρόδσσος, Γ. Ι. Μπαμπούσης, Ν. Α. Κομνηνός, Καλλιόπη Νικολάου, Μαριάννα Α. Τρίμη, Παῦλος Ι. Χατζηδάκις, Ἠλ. Σπ. Κανελλής, Κωμωτακούνης, Χαρ. Σούλης, Ἀρ. Ἀριστ. Χατζηιωάννου, Λιλὴ Σ. Τσαγρῆ, Ἀλ. Κ. Μωραΐτης, Καίτη Ν. Τζαννετόπουλου, Εὐαγ. Γ. Νικητάκης, Λιλὴ Ν. Μαρκοπούλου, Βηθλεὲμ Χρ. Δημηνίτου, Π. Ι. Ραυτόπουλος, Ἐλπινίκη Μάντζαρη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Α. Τσινάρης, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Ἀττικὴ Δύσις, Δημ. Κ. Καλῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Αἰκατερίνη Α. Καραουλάνη, Π. Δ. Χρηστόπουλος, Πολυξένη Α. Κουλούφρου, (34).
ΒΥΤΙΝΗΣ: Τρ. Π. Καραντζίνας.
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Ἀθ. Γρέλης.
ΚΗΦΗΣΣΙΑΣ: Κ. Ι. Βιτιάδης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ι. Κ. Ἀναστασόπουλος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἑλένη Π. Ἰατροπούλου, Μαρίκα Β. Χηνοπούλου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τάσος Ἀθ. Σκόδρας.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ἥρως τοῦ «21».
ΛΙΜΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἑλένη Σ. Χρυσοπαίδου, Σοφία Σ. Χρυσοπαίδου, Εὐαγ. Στ. Χαρίτων.
ΜΟΝΟΔΕΝΔΡΙΟΥ: Λάμπρος Χρ. Λάμπρου.
ΠΑΞΩΝ: Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεμογιάννη (36).
ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαρμακάδης, Καίτη Κ. Γεωργακοπούλου, Λιλίκα Α. Ἀθανασίου, Π. Μανωλίδης, Ἀλούσιος Ι. Τζουλάτης, Φρ. Ι. Τζουλάτης, Μάρκος Κίτσος, Ν. Χ. Τριάντης.
ΣΚΥΡΟΥ: Ἐμ. Γ. Κομνηνός, Σ. Α. Βουλγαρίδης.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Πάνος Χ. Ψυχογιός.
ΣΥΡΟΥ: Λ. Α. Σπουργίτου, Ι. Ε. Πασσᾶς.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τέλης Ε. Δεδούσης, Νυντάκη τῆς Χαλκίδος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου, Γιασεμοῦλα Κ. Λάσκαρη.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Νικ. Α. Μπουρνέλος.
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ: Ε. Κ. Γιαλούσης.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἄφρ-Σβῶσε.
ΠΟΡΤ-ΣΑΙΔ: Ναυτοπούλα τῆς Κάσσου.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ι. Μ. Λομβάρδος (36-37).
ΣΟΥΛΙΝΩΝ (Ρουμανίας): Ὀντεροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος (35).
ΧΙΟΥ: Ἀνδ. Π. Σαγιάδης (36-37), Ἰω. Ρὲς (36).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΔΗΜ. Κ. ΚΑΛΗΣ, ὁδὸς Πραξιτέλους 237, ἐν Πειραιεῖ, καὶ ΛΙΛΙΚΑ Α. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ἐν Πάτραις, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, ἡ δὲ δευτέρα διὰ μίαν τριμηνίαν. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,30 διὰ τὸν προσοχὴ Διαγων.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.